

Proiect “VioGen – RoJust” –

acțiune strategică în scopul implementării efective a standardelor Consiliului Europei privind drepturile omului.

Proiectul VioGen - RoJust vizează îmbunătățirea măsurilor de protecție împotriva violenței domestice și a violenței de gen prin consolidarea capacității autorităților române de asigurare a implementării adecvate a cadrului legislativ privind protecția și nediscriminarea victimelor.

În vederea creșterii accesului specialiștilor la informații relevante în materia violenței domestice și a violenței de gen au fost traduse mai multe hotărâri reprezentative ale Curții Europene a Drepturilor Omului. Traducerea fiecărei hotărâri reprezintă o selecție a paragrafelor relevante privind faptele, încadrarea juridică a acestora, raționamentul CEDO și soluția pronunțată. Versiunile oficiale ale hotărârilor, în limbile în care au fost redactate pot fi consultate pe pagina de internet a CEDO: <https://hudoc.echr.coe.int/>.

Proiectul “VioGen - RoJust” este implementat de Agenția Națională pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați, în calitate de Promotor al proiectului, în parteneriat cu: Centrul FILIA, Asociația TRANSCENA, Asociația ANAIS și Asociația GRADO. Proiectul beneficiază de un grant în valoare de aproximativ 732 de mii de euro oferit de Islanda, Liechtenstein și Norvegia prin Granturile SEE în cadrul Programului Dezvoltare Locală, administrat de Fondul Român de Dezvoltare Socială.

Conținutul acestui document nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a Granturilor SEE.

Lucrăm împreună pentru o Europă verde, competitivă și incluzivă.

Pentru informații suplimentare despre proiect, vă rugăm să accesați www.eegrants.ro și www.frds.ro.

Promotor proiect:

AGENȚIA NAȚIONALĂ
PENTRU EGALITATEA DE ȘANSE
ÎNȚRE FEMEI ȘI BĂRBAȚI

Parteneri proiect:

Traducere realizată de Asociația GRADO
Traducător: Simona-Teodora Săsărman

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA ÎNTÂI

CAUZA J.I. ÎMPOTRIVA CROATIEI

(Cererea nr. 35898/16)

HOTĂRÂRE

Art.3 (procedural): Eșecul de a ancheta presupusele amenințări cu moartea îndreptate împotriva victimei vulnerabile a violului de către agresorul și totodată tatăl ei, cu încălcarea dreptului intern

STRASBOURG

8 septembrie 2022

Hotărârea va deveni definitivă în condițiile prevăzute de Articolul 44 /2 din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă

În cauza J.I împotriva Croației,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția întâi), reunită într-o cameră compusă din:

Marko Bosnjak, Președinte,

Peter Paczolay,

Krzysztof Wojtyczek,

Alena Polackova,

Erik Wennerstrom,

Ioannis Ktistakis,

Davor Derencinovic, judecători,

și Renata Degener, grefier de secție,

Având în vedere:

cererea (nr. 35898/16) îndreptată împotriva Croației, prin care domnișoara J.I. („reclamanta”) a sesizat curtea la data de 17 iunie 2016, în temeiul articolului 34 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”);

decizia de a comunica plângerea guvernului croat („Guvernul”);

decizia de a nu face publică identitatea reclamantei;

observațiile înaintate de Guvernul pârât și observațiile înaintate de reclamantă drept răspuns;

comentariile înaintate de Centrul European al Drepturilor Romilor, care a primit de la Președintele Secției dreptul de a interveni;

După ce au deliberat în camera de consiliu la 7 iunie 2022 și 28 iunie 2022,

Pronunță prezenta hotărâre, adoptată la data din urmă:

INTRODUCERE

1. Tatăl reclamantei a fost încarcerat pentru mai multe acuzații de viol și incest împotriva acesteia. În timpul permisiiei din închisoare se presupune că ar fi amenințat-o cu moartea pe reclamantă prin intermediul rudelor lor pentru că o considera vinovată de încarcerarea lui. Reclamanta s-a plâns despre caracterul inadecvat al răspunsului autorităților la acuzațiile ei de amenințare gravă venită din partea tatălui ei, susținând că fusese victima discriminării pe baza originii ei rome.

ÎN FAPT

2. Reclamanta s-a născut în 1988 și locuiește în Zagreb. A fost reprezentată de doamna Bezbradica Jelavic, avocată în Zagreb.

3. Guvernul a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna S. Staznik.

4. Faptele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate după cum urmează.

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. La 12 mai 2009, tatăl reclamantei, B.S., a fost judecat și condamnat la opt ani de închisoare pentru violuri repetate și incest comise asupra reclamantei. A fost de asemenea găsit vinovat pentru infracțiuni minore de violență domestică. A fost trimis să-și ispășească pedeapsa cu închisoarea în penitenciarul L.

6. Reclamanta a fost beneficiat de un tratament psihologic cuprinzător pentru trauma provocată de evenimente. În 2014 și-a schimbat numele, coafura și înfățișarea.

7. În ianuarie 2015 lui B.S. i s-a acordat privilegiu sub forma permisiei într-un oraș învecinat. La 6 iunie 2015 a primit permisie pentru reședința sa obișnuită.

8. La o dată nespecificată, reclamanta a aflat de la rudele ei că B.S. primise permisie din închisoare, că o căuta și amenințase că o va omorî pentru că din punctul lui de vedere era responsabilă pentru încarcerarea lui. Rudele au avertizat-o pe reclamantă să nu se apropie de zona din oraș unde stătea B.S. în timpul permisiei sale.

II. CONTACTELE RECLAMANTEI CU POLIȚIA

9. Pe data de 11 august 2015 la 9.45 p.m. reclamanta a sunat la linia telefonică de urgență și a spus că îi era frică să se plimbe prin oraș din cauză că violatorul ei, B.S., ar fi evadat din închisoare și ar amenința-o prin intermediul unor rude.

10. Conform Guvernului, imediat după telefonul reclamantei, la 9.55 p.m., poliția a verificat cu autoritățile închisorii dacă B.S. evadase. La 9.55 p.m. au fost informați că nu evadase, ci se folosise de permisia de la închisoare și se întorsese la închisoare mai devreme în acea zi, la 6.30 p.m. De asemenea, nu au fost raportate neregularități privitoare la permisia lui din închisoare. Reclamanta a fost informată în legătură cu faptele constatate și i s-a spus să contacteze cea mai apropiată secție de poliție în cazul în care B.S. ar fi încercat să o contacteze personal. Conform afirmațiilor reclamantei, aceasta l-a întrebat pe ofițerul de poliție dacă era necesar să raporteze amenințările la o secție de poliție, dar i s-a spus că ”nu avea nicio logică să înainteze o plângere, din moment ce nu se întâmplase nimic”.

11. Ulterior reclamanta s-a mutat în altă zonă din oraș și nu s-a mai dus la întâlnirile de la centrul de asistență socială din zona în care locuise B.S. când se aflase în permisie din închisoare.

12. La 3 septembrie 2015 reclamanta l-a văzut pe B.S. așteptând într-o stație de autobuz. Imediat ce l-a văzut, a intrat în fugă într-un magazin, de unde a sunat la poliție, iar 12 minute mai târziu la fața locului au ajuns doi ofițeri de poliție. Reclamanta le-a spus că violatorul ei, B.S., era afară și că o amenințase cu moartea prin intermediul rudelor lor și că îi era prea frică să iasă din magazin, deși avea bilet pentru un autobuz de ora 2.00 p.m. Apoi ofițerii de poliție s-au dus să stea de vorbă cu B.S., care a afirmat că nu o văzuse și nici nu o amenințase pe reclamantă, care probabil inventa aceste lucruri pentru ca lui să nu i se mai acorde permisiile din pușcărie. Apoi B.S. și reclamanta au fost însoțiți de către ofițerii de poliție fiecare la autobuzul lui, astfel încât să nu existe contact între cei doi.

13. Conform spuselor reclamantei, atitudinea ofițerilor de poliție care au intervenit, față de ea, în calitate de persoană de origine romă, a fost disprețuitoare; au avut un comportament brutal și arogant și nu au răspuns cererilor ei de a primi un pahar cu apă. De asemenea au avut comentarii vizavi de volumul mare de documente pe care trebuiau să le întocmească în urma solicitării ei, când de fapt ar fi trebuit să-și termine tura. Atunci când i-a întrebat pe ofițerii de poliție dacă era necesar să raporteze

amenințările cu moartea secției competente de poliție, ofițerii au spus că nu era necesar pentru că tocmai făcuse acest lucru.

14. Conform Guvernului, ofițerii de poliției au găsit-o pe reclamantă tulburată în mod vizibil și plângând. Le-au cerut angajaților magazinului două pahare de apă, pe care reclamanta le-a băut. I-au spus acesteia în mod expres să raporteze amenințările lui B.S. secției de poliție competente, în cazul în care le consideră serioase.

15. Partea relevantă a raportului oficial al poliției asupra intervenției, întocmit la 13 octombrie 2015 de către ofițerii D.M, M.J și M.B. are următorul cuprins:

„Când am ajuns (în stația de autobuz) la ora 1.05 p.m., am găsit-o pe reclamantă, care a afirmat că...l-a văzut pe tatăl ei, B.S., care își executa pedeapsa cu închisoarea pentru că o violase, (și) că acesta amenințase, prin intermediul unor mătuși, că o va omorî atunci când o va întâlni, motiv pentru care ea a fugit imediat în subsolul brutăriei, pentru că îi era prea frică să iasă afară.

(Împreună cu cei doi colegi care ajunseseră între timp)...l-am găsit pe B.S., care a afirmat că executa pedeapsa cu închisoarea...și era într-o permisie de două zile...

În ceea ce privește amenințările împotriva fiicei lui, (B.S.) a afirmat că nu amenințase niciodată pe nimeni, că îi rămăseseră opt luni din pedeapsa cu închisoarea și că reclamanta făcea asta pentru ca el să nu mai (beneficieze de permisii).

(B.S.) a fost însoțit la autobuzul lui..., la fel (reclamanta), iar aceasta a fost sfătuită să raporteze amenințările la poliție dacă le considera serioase...”

III. PLÂNGEREA RECLAMANTEI VIZAVI DE ACTIVITATEA POLIȚIEI

16. La 11 septembrie 2015 reclamanta s-a plâns în scris centrului pentru punerea în executare a sentințelor al Tribunalului Teritorial din V. și Administrației Naționale a Penitenciarelor din Ministerul Justiției în legătură cu amenințările lansate de B.S. și cu faptul că îi fusese acordată permisie din închisoare pentru locul lui de rezidență. A cerut ca permisia să i se suspende.

17. Judecătorul responsabil cu executarea sentinței a răspuns că nu era de competența lui să analizeze chestiunile legate de privilegiile acordate prizonierilor.

18. La 23 septembrie 2015 reclamanta a înaintat o cerere către penitenciarul L. ca lui B.S. să nu i se acorde permisie din închisoare. La 2 octombrie 2015 administrația penitenciarului a răspuns că, în conformitate cu informațiile pe care le deținea, B.S. nu fusese suspectat de nicio infracțiune penală în timpul permisiilor și nu exista vreo informație conform căreia reclamanta ar fi depus o plângere penală împotriva lui. În același timp, administrația penitenciarelor a suspendat permisia la locul de rezidență pe care i-o acordase anterior lui B.S., permisie pe care acesta nu o luase încă.

19. Între timp, la 22 septembrie 2015, reclamanta s-a plâns Departamentului Intern al Ministerului de Interne despre conduita ofițerilor de poliție la 11 august și 3 septembrie 2015,

susținând că fusese nelegală și cerând ca plângerea ei legată de amenințările grave ale lui B.S. să fie trimisă Procurorului competent, pentru alte măsuri.

20. La 28 septembrie 2015 plângerea reclamantei a fost trimisă Serviciului intern care se ocupa de legalitatea conduitei agenților de poliție din cadrul Departamentului de Poliție din Z., care a obținut declarații scrise de la ofițerii de poliție care fuseseră implicați în intervențiile din datele în chestiune. Plângerea ei legată de amenințările grave ale lui B.S. nu a fost trimisă Parchetului competent.

21. La 23 octombrie 2015 Direcția Control Intern a poliției a răspuns reclamantei că nu existaseră omisiuni sau comportamente neadecvate în acțiunile ofițerilor de poliție.

22. La 26 octombrie 2015 Departamentul de Poliție din Z. a depus un raport complet despre conduita poliției în legătură cu evenimentele de la 11 august și 3 septembrie 2015, ale cărui părți relevante au următorul cuprins:

„În ceea ce privește cererea dumneavoastră și ținând cont de plângerile reclamantei, vă informăm că investigațiile desfășurate nu au confirmat acuzațiile formulate, pe care le considerăm ca atare nefondate. Investigațiile desfășurate nu au arătat omisiuni, acte nelegale sau comportamente necorespunzătoare din partea ofițerilor de poliție care au intervenit în evenimentele în chestiune.

Respectiv, în legătură cu acțiunile întreprinse la 11 august 2015,...s-a stabilit că în ziua în chestiune, la 9.45 p.m....o femeie apelat (poliția din Z)...spunând că voia un sfat legat de evenimentele care se petrecuseră cu șase ani în urmă, când a fost violată de tatăl ei, B.S., care, din câte știa ea, evadase din Penitenciarul L...(Reclamanta) a continuat spunând că auzise de la mătușile ei că în acea zi (11 august 2015), tatăl ei participase la un grătar la sora lui, în D. și că îi era frică de el, deși nu o amenințase personal.

Operatorul poliției și-a informat...(superiorul), care (a verificat la autoritățile competente și a constatat că B.S. fusese eliberat în permisie din penitenciar...și că se întorsese la penitenciar la 11 august 2015)...

...

În legătură cu acțiunile întreprinse la 3 septembrie 2015,... la 12.53 p.m., secția de poliție din Z a primit un apel de la (reclamantă) solicitând intervenția poliției, afirmând că era la Autogara din Z, unde se ascundea de tatăl ei, care era în (permisie din penitenciar)...

Ajungând la fața locului...la 1.05 p.m., ofițerul D.M. a găsit-o...(pe reclamantă)...care a afirmat că...era în brutărie pentru că îl văzuse pe tatăl ei, B.S., care își executa pedeapsa cu închisoarea în penitenciarul L pentru că o violase, și care o amenințase prin intermediul unor mătuși că avea de gând s-o omoare dacă ar fi întâlnit-o, motiv din care aceasta a fugit imediat în subsolul brutăriei și a cerut ajutorul poliției, pentru că era speriată...

(La fața locului au mai sosit doi ofițeri, care au stat de vorbă cu B.S.)...”

23. Reclamanta a înaintat atunci o plângere constituțională către Curtea Constituțională (*Ustavni sud Republike Hrvatske*) plângându-se de eșecul autorităților naționale de a o proteja de intimidare și victimizare repetată de către B.S. și despre eșecul de a ancheta efectiv amenințările serioase la viața ei. S-a plâns de asemenea că fusese discriminată în calitate de femeie de origine romă. Reclamanta a invocat articolele 3, 8 și 14 din Convenție. Părțile relevante ale plângerii ei constituționale au următorul conținut:

„...“

20.1.1. Încălcarea aspectului de fond al articolului 3 din Convenție

Reclamanta este victima violurilor săvârșite de tatăl ei biologic, B.S. În plus, B.S. a fost de asemenea condamnat pentru violență domestică în ceea ce o privește pe reclamantă.

Din cauza abuzului sexual suferit, reclamanta a petrecut o anumită perioadă de timp într-un adăpost (pentru femei)...În timpul procedurilor penale (împotriva lui B.S.), reclamanta a fost extrem de traumatizată, suicidală și înclinată spre auto-mutilare. Cu toate acestea, ca rezultat al muncii și eforturilor sale, reclamanta a reușit să se vindece de comportamentul autodistructiv și să-și aducă viața pe un făgaș normal, întrerupând toate legăturile cu vechea ei viață. S-a mutat în altă zonă a orașului, și-a schimbat numele și prenumele...

În plus, reclamanta a lucrat activ asupra propriei persoane și a stabilizării condiției ei psihologice, astfel încât, în ciuda faptului că era victimă a abuzului sexual, a reușit să depășească trauma și este în prezent într-o relație intimă stabilă.

Schimbarea de nume și adresă au fost realizate pentru ca tatăl ei să nu o găsească și să îi facă rău odată ce ar fi ieșit din penitenciar. Pentru ca acestuia să-i fie chiar mai greu să o recunoască, și-a schimbat și culoarea părului.

Având în vedere faptele extrem de grave și atroce comise împotriva ei de către tatăl acesteia, nu este surprinzător că reclamanta a fost foarte tulburată când a aflat că tatăl ei o căuta și voia să o omoare.

În ciuda acestor lucruri, ofițerii de poliție care au răspuns solicitării ei la 11 august 2015, precum și ofițerii care au intervenit la 3 septembrie 2015 au fost extrem de insensibili față de situația și sentimentele reclamantei și comportamentul lor a contravenit Protocolului pentru procedurile în cazurile de abuz sexual și Protocolului pentru procedurile în cazurile de violență domestică.

...

Cu toate acestea, (în ciuda legislației existente), ofițerul de poliție care a răspuns solicitării ei la 11 august 2015, precum și ofițerii care au intervenit la 3 septembrie 2015, nu au acționat cu o

sensibilitate accentuată față de reclamantă, ci într-o manieră umiltoare și discriminatorie pe baza sexului și (a originii rome).

Acest lucru rezultă din următoarele fapte: (ofițerii de poliție) nu au avut o bucată de hârtie sau un stilou cu care să noteze declarațiile reclamantei, unul dintre ofițerii de poliție i-a cerut în mod arogant reclamantei să-i dea telefonul ei celular pentru a-l suna pe șeful lui, pentru că nu avea credit pe telefonul lui, au ignorat complet cererile reclamantei pentru un pahar cu apă,...au ignorat de asemenea cererea ei de a merge alături de ea atunci când au însoțit-o la stația de autobuz..., și în schimb ofițerii de poliție au mers în fața ei, au comentat ... în mod nepolitic și arogant în fața reclamantei „Acum o să avem o grămadă de hârtii de făcut și este sfârșitul turei.” În plus, tot timpul au privit-o pe reclamantă superficial și disprețuitor, ca și cum ar fi gândit „Treburile ți gănești”...

Acțiunile ofițerilor de poliție au făcut-o pe reclamantă să se simtă chiar mai rușinată și vinovată. În loc să se simtă protejată, reclamanta a avut impresia că ofițerii de poliție nu aveau de gând să facă nimic în legătură cu plângerea ei. Când i-a întrebat pe ofițerii de poliție dacă trebuia să se ducă la secția de poliție din S. ca să reclame ceea ce tocmai se întâmplase, aceștia i-au spus că nu era nevoie, pentru că tocmai reclamase totul. (Ofițerii de poliție nu au verificat acuzațiile ei de amenințări contactându-i rudele, doar au verificat adresa la care era înregistrat B.S. pe timpul permisiilor din închisoare). Din cauza manierei în care poliția o tratase, reclamanta s-a simțit dezamăgită, tulburată și traumatizată și a trebuit să ia tranchilizante pentru a se calma.

Pe lângă aceasta, din cauza retraumatizării, reclamanta a început să-și amintească în mod intens violența suferită, motiv din care nu a mai putut să aibă relații intime sau apropiate cu (actualul) ei partener.

...

20.1.2.1. Omisiuni în legătură cu plângerile reclamantei

În ciuda faptului că reclamanta i-a relatat poliției cu detalii amănunțite motivul temerii și neliniștii ei, poliția nu i-a verificat acuzațiile.

Drept justificare a modului superficial...în care și-au îndeplinit datoria, poliția a afirmat că B.S. nu o amenințase personal pe reclamantă.

Cu toate acestea, explicația poliției a omis în mod deliberat cauza crucială a acestei situații și anume faptul că reclamanta reușea încă să se ascundă de tatăl ei prin schimbarea identității, aspectului și adresei ei. Astfel, singurul motiv din care amenințările nu fuseseră făcute direct reclamantei și nici nu fuseseră duse la îndeplinire era faptul că tatăl reclamantei nu putea să o găsească. Cu toate acestea, asta nu îl împiedică să o caute în mod activ atât timp cât se află în libertate.

...

Reclamanta a fost pusă în situația de a fi obligată să aștepte producerea unui atac fizic și potențial letal numai pentru a putea să ceară protecția Statului și a autorităților judiciare, ceea ce înseamnă că Statul a expus-o pe reclamantă în mod conștient pericolului pe care îl reprezintă tatăl ei...

20.1.2.2 Eșecul de a ancheta acuzațiile reclamantei

Obligația procedurală a statului a fost de asemenea încălcată prin lipsa unei anchete oficiale efective legate de plângerea reclamantei în legătură cu acțiunile nelegale ale poliției...

(Scrisoarea Direcției Control Intern a Poliției datată 23 octombrie 2015) afirmă la modul general că „după ce au primit apelurile reclamantei, ofițerii de poliție au luat cu promptitudine măsurile adecvate prevăzute de lege, informând-o astfel pe reclamantă despre posibilele acțiuni de adoptat pe viitor...”

Cu toate acestea, nu este specificat care au fost acțiunile și măsurile întreprinse și care era legea care le prevedea, nici nu îi numește pe ofițerii de poliție care au intervenit (la datele indicate)...ceea ce conduce la concluzia că plângerile reclamantei nu au fost luate în serios.

Mai mult, contrar cu ceea ce se afirmă în scrisoare, reclamanta nu a fost informată în legătură cu vreo acțiune ulterioară pe care ar fi putut să o întreprindă, iar atunci când a întrebat dacă era nevoie să raporteze evenimentele către...(poliție), i s-a spus că nu era nevoie, pentru că deja făcuse asta. În ciuda acestui lucru, nu au fost inițiate proceduri oficiale în urma plângerii ei.

...

Având în vedere că fapta penală de amenințare este urmărită *ex officio* conform articolului 139(2) din Codul Penal, obligația ofițerilor de poliție era aceea de a trimite plângerea penală a reclamantei parchetului din Z, mai ales având în vedere că ofițerii de poliție i-au spus reclamantei că declarația pe care o dăduse la 3 septembrie 2015 era considerată de secția de poliție din Z drept plângere legată de amenințare.

...”

24. La 8 decembrie 2015 Curtea Constituțională a declarat plângerea reclamantei inadmisibilă pe motiv că răspunsul Direcției Control Intern a poliției nu era o decizie susceptibilă controlului constituțional în temeiul secțiunii 62 din Legea privind Curtea Constituțională. Decizia a fost comunicată reprezentantului reclamantei la 17 decembrie 2015.

IV. EVOLUȚII ULTERIOARE

25. La 29 aprilie 2016 B.S. a fost eliberat condiționat din penitenciar până la 5 martie 2017. La aceeași dată poliția a emis un ordin de expulzare pe numele lui, având în vedere că acesta era cetățean al Bosniei și Herțegovinei și nu avea un statut regularizat în Croația. A fost escortat la graniță, de unde a plecat în Bosnia și Herțegovina.

26. Conform afirmațiilor Guvernului, lui B.S. i-a fost refuzat accesul în Croația de două ori în 2017. A decedat ulterior, la o dată nespecificată.

27. Conform afirmațiilor Guvernului, după ce au fost notificați de prezenta cerere, Parchetul competent a format un dosar de caz în scopul desfășurării unei anchete pentru a determina dacă reclamanta înaintase plângeri penale împotriva lui B.S., fără ca acestea să fi fost înregistrate în mod corespunzător.

28. La 10 septembrie 2019 Parchetul municipal din Z. a primit un raport special de la Departamentul de Poliție din Z prin care se menționa că se aflase în imposibilitatea de a desfășura un interogatoriu cu reclamanta, conform ordinului, pentru că aceasta nu a fost găsită la adresa înregistrată. Reclamanta a informat telefonic poliția în aceeași zi că era plecată și urma să se întoarcă la jumătatea lunii octombrie.

29. Biroul parchetului municipal din Z a mai trimis atunci două somații reclamantei, care s-au întors nelivrate.

30. La 16 octombrie 2019 reclamanta a primit un apel telefonic de la poliție și i-a informat că nu dorea să dea o declarație decât în prezența unui avocat. Avocatul reclamantei a informat poliția că reclamanta era într-o stare mentală foarte dificilă și nu era capabilă să facă vreo declarație legată de evenimente.

31. La 9 iulie 2020 Parchetul Municipal din Z. a primit un raport special de la Secția de Poliție în care se menționa că interogatoriul cu reclamanta nu s-a putut desfășura deoarece aceasta nu voia să le răspundă apelurilor.

CADRUL LEGAL ȘI PRACTICA RELEVANTE

I. DREPTUL INTERN ȘI PRACTICA RELEVANTE

(...)

II. DREPTUL INTERNAȚIONAL RELEVANT

(...)

III. DREPTUL UNIUNII EUROPENE RELEVANT

(...)

ÎN DREPT

I. CU PRIVIRE LA PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 3 DIN CONVENȚIE

48. Reclamanta s-a plâns despre eșecul autorităților interne de a o proteja de intimidare și victimizare repetată și despre eșecul de a răspunde efectiv amenințărilor grave pe care B.S. le-a făcut la viața ei. A invocat articolele 3 și 8 din Convenție.

49. Fiind suverana încadrării în lege a faptelor cauzei (a se vedea *Radomilja și alții împotriva Croației* (GC), nr. 37685/10 și 22768/12, § 114, 20 martie 2018), Curtea consideră că plângerile reclamantei ar trebui analizate în temeiul articolului 3 din Convenție, care stipulează după cum urmează:

„Nimeni nu poate fi supus torturii, nici tratamentelor inumane ori degradante.”

A. Admisibilitate

1. Argumentele părților

(...)

2. Motivarea Curții

59. Curtea face trimitere la principiile generale privind epuizarea căilor interne de recurs prevăzute în cauza *Vuckovic și alții împotriva Serbiei* (excepție) (GC), nr. 17153/11 și altele 29, § 69-77, 25 martie 2014).

60. În ceea ce privește opinia Guvernului conform căreia cererea ar fi fost prematură, Curtea subliniază din nou că evaluarea epuizării căilor de atac interne se raportează în mod normal la data la care cererea a fost înaintată Curții (a se vedea *Kusic împotriva Croației* (dec.), nr. 71667/17, § 101, 10 decembrie 2019). Faptul că Parchetul de Stat a demarat o anchetă *ex post facto* numai după ce prezenta cauză a fost comunicată Statului pârât, ceea ce este în mare măsură lipsit de sens pentru că B.S. a murit între timp, anchetă care este acum în așteptare de aproape patru ani, fără să avanseze în mod semnificativ, nu înseamnă că această Curte nu poate analiza fondul prezentei cauze.

61. Guvernul a susținut mai departe că reclamanta ar fi putut să depună o plângere penală direct împotriva ofițerilor de poliție implicați în cazul ei, care se presupune că au eșuat să o protejeze sau au eșuat să ancheteze acuzațiile ei de amenințare. Curtea a respins deja o obiecție invocată de Guvern într-o situație comparabilă (a se vedea *Remetin împotriva Croației*, nr. 29525/10, § 74, 11 decembrie 2012) și nu vede niciun motiv pentru a hotărî diferit în circumstanțele prezentei cauze. În particular Curtea observă că reclamanta s-a plâns înaintea mai multor autorități naționale despre faptul că B.S. o amenințase în timpul permisiilor din penitenciar. Aceste plângeri ar fi trebuit să

fie urmate de aplicarea efectivă a prevederilor codului penal intern pentru a satisface cerințele obligațiilor pozitive ale Statului în temeiul Convenției. În aceste circumstanțe, Curtea nu este de părere că înaintarea unei plângeri penale separate pentru ofițerii de poliție sau oficialii penitenciarului ar fi satisfăcut obligațiile autorităților în temeiul Convenției de a proteja reclamanta împotriva revictimizării sau de a ancheta efectiv acuzațiile de amenințări grave ale acesteia. În plus, reclamanta a înaintat ulterior o plângere la Ministerul de Interne, legată de comportamentul ofițerilor de poliție (a se vedea paragraful 19 de mai sus). Astfel, ținând cont de toate aceste acțiuni întreprinse de reclamantă, Curtea consideră că nu era necesar să depună o plângere penală împotriva ofițerilor de poliție, personal, după cum a sugerat Guvernul.

62. În ceea ce privește afirmația Guvernului conform căreia reclamanta ar fi putut să invoce încălcările în fața Curții Constituționale, Curtea observă că reclamanta a făcut acest lucru. Într-o plângere constituțională detaliată, care conținea toate plângerile sale în temeiul Convenției ridicate ulterior înaintea Curții, reclamanta s-a plâns despre eșecul autorităților de a o proteja de intimidare și victimizare repetată și de a ancheta efectiv amenințările grave la viața ei (a se vedea paragraful 23 de mai sus). Cu toate acestea, Curtea Constituțională a declarat plângerea reclamantei inadmisibilă pe baze formale, hotărând că reclamanta nu înaintase plângerea împotriva unei decizii supuse controlului constituțional în temeiul secțiunii 62 al Legii privind Curtea Constituțională (a se vedea paragraful 24 de mai sus). Astfel nu se poate spune că reclamanta nu a facilitat examinarea plângerilor ei în temeiul Convenției de către Curtea Constituțională, înainte de a se adresa Curții.

63. În cele din urmă, în ceea ce privește argumentul Guvernului conform căruia reclamanta ar fi putut formula o plângere prealabilă împotriva lui B.S., Curtea notează că, în conformitate cu articolul 139 din Codul Penal în vigoare la momentul respectiv, o amenințare gravă realizată de către un membru de familie reprezenta o faptă penală ce trebuia urmărită penal *ex officio*. În orice caz, Convenția nu cere ca reclamantul să se implice într-o acuzare privată în acest context (a se vedea *Bevacqua și S împotriva Bulgariei*, nr. 71127/01, § 83, 12 iunie 2008; și *mutatis mutandi*, *Matko împotriva Sloveniei*, nr. 43393/98, § 95, 2 noiembrie 2006).

64. În lumina celor de mai sus, argumentul Guvernului privind neepuizarea căilor de recurs interne trebuie respins.

65. În cele din urmă, Curtea observă că plângerea nu este în mod vădit nefondată și nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate enumerat în articolul 35 din Convenție. Trebuie așadar considerată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

(...)

2. Observațiile părților terțe

(...)

3. Motivarea Curții

(a) Principii generale

83. Curtea a reținut anterior că autoritățile au obligații pozitive - în unele cazuri în temeiul articolelor 2 sau 3 din Convenție și în alte circumstanțe în temeiul articolului 8 luat separat sau coroborat cu articolul 3 - de: (a) a stabili și aplica în practică un cadru legal adecvat care să asigure protecție împotriva violenței particularilor; (b) să ia măsurile rezonabile pentru a preveni un risc real și imediat al violenței repetate despre care autoritățile au avut sau ar fi trebuit să aibă cunoștință și (c) să desfășoare o anchetă efectivă a faptelor de violență (a se vedea , mai recent, *X și alții împotriva Bulgariei* (GC), nr. 22457/16, § 178, 2 februarie 2021; *Kurt împotriva Austriei* (GC), nr 62903/15, § 164, 15 iunie 2021; și de asemenea *Volodina împotriva Rusiei* (nr. 2), nr 40419/19, § 49, 14 septembrie 2021, și cauzele citate în aceasta).

84. Curtea subliniază din nou că obligația de a desfășura o anchetă efectivă cu privire la toate actele de violență domestică este un element esențial al obligațiilor Statului în temeiul articolului 3 din Convenție (a se vedea, exemplul recent, *Tunikova și alții împotriva Rusiei*, nr. 55974/16 și 3 altele, § 114, 14 decembrie 2021). Pentru a fi efectivă, o astfel de anchetă trebuie să fie promptă și minuțioasă; aceste cerințe se aplică procedurilor luate ca întreg, inclusiv în fața instanței de judecată (a se vedea *M.A. împotriva Sloveniei*, nr. 3400/07, § 48, 15 ianuarie 2015 și *Kosteckas împotriva Lituaniei*, nr. 960/13, § 41, 13 iunie 2017). Autoritățile trebuie să facă tot posibilul pentru a asigura probele legate de incident, inclusiv probele criminalistice. Se cere o diligență sporită în gestionarea cazurilor de violență domestică, iar caracterul specific al violenței domestice trebuie avut în vedere în decursul procedurilor naționale. Obligația Statului de a ancheta nu va fi satisfăcută dacă protecția acordată de legislația internă există numai teoretic; ea trebuie să funcționeze efectiv în practică, iar pentru aceasta se cere analizarea promptă a cazului, fără întârzieri nejustificate (a se vedea *Opuz*, citat mai sus, §§ 145-51 și 168; *T.M. și C.M. împotriva Republicii Moldova*, nr. 26608/11, § 46, 28 ianuarie 2014; și *Talpis împotriva Italiei*, nr. 41237/14, §§ 106 și 129, 2 martie 2017). Principiul efectivității presupune că autoritățile judiciare interne nu trebuie sub nicio formă să lase ca suferințele fizice sau psihologice cauzate să rămână nepedepsite. Acest lucru este esențial pentru menținerea încrederii și susținerii publice a ordinii de drept și pentru a preveni orice aparență de toleranță sau complicitate a statului față de actele de violență (a se vedea *Okkali împotriva Turciei*, nr. 52067/99, § 65, ECHR 2006-XII (fragmente)).

(b) Aplicarea principiilor generale prezentei cauze

(i) Dacă reclamanta a fost supusă tratamentelor care contravin articolului 3

85. Relele tratamente trebuie să atingă un nivel minim de gravitate pentru a intra în domeniul de aplicare al articolului 3. Evaluarea atingerii acestui nivel depinde de mai mulți factori, inclusiv natura și contextul tratamentului, durata lui, efectele fizice și mentale, dar și sexul victimei și relația

dintre victimă și autorul tratamentului. Chiar în absența vătămării corporale sau a suferinței fizice sau mentale intense, tratamentul care umilește sau înjosește un individ, demonstrând lipsă de respect pentru sau diminuând demnitatea umană a acestuia, sau care trezește sentimente de frică, angoasă sau inferioritate care pot să depășească rezistența fizică și morală a acestuia, pot fi calificate ca degradante și intra de asemenea în lista actelor interzise prevăzute de articolul 3. Ar trebui subliniat de asemenea că este suficient ca victima să se simtă umilită în proprii ochi, chiar dacă nu este percepută astfel de către ceilalți (a se vedea *Bouyid împotriva Belgiei* (GC), nr. 23380/09, §§ 86-87, ECHR 2015).

86. Curtea va începe observând că reclamanta în prezenta cauză este o tânără puternic traumatizată, de origine romă, care fusese victima abuzului sexual îngrozitor săvârșit de un membru apropiat de familie, la o vârstă foarte fragedă. După condamnarea lui B.S. aceasta și-a schimbat numele, coafura și locuința, a trecut prin terapie îndelungată și a început o nouă viață.

87. Plângerile reclamantei aduse în fața Curții se referă la eșecul autorităților de a o proteja de intimidare și victimizare repetată de către B.S. având în vedere amenințările grave la viața ei (a se vedea paragraful 32 mai sus) și eșecul acestora de a ancheta efectiv aceste presupuse amenințări.

88. Curtea a admis deja că amenințările reprezintă o formă de violență psihologică și că o victimă vulnerabilă poate experimenta frică indiferent de natura obiectivă a unui astfel de comportament intimidant (a se vedea *Volodina împotriva Rusiei*, nr. 41261/17, § 98, 9 iulie 2019; și *Tunikova și alții*, citat mai sus, § 119). Convenția Națiunilor Unite asupra Eliminării Tuturor Formelor de Discriminare față de Femei a indicat de asemenea că, pentru a fi tratată ca atare, violența de gen nu trebuie să presupună „o amenințare directă și imediată la viața sau sănătatea victimei” (a se vedea *Volodina*, citat mai sus, § 56). În prezenta cauză reclamanta a susținut că se temuse de alte abuzuri și răzbunare venite din partea lui B.S., în urma amenințării indirecte la viața ei pe care o primise.

89. Având în vedere suferința fizică și trauma psihologică excesive anterioare, Curtea nu se îndoiește că frica reclamantei fusese atât reală, cât și intensă (a se vedea de asemenea descrierea detaliată a stării ei psihice în plângerea constituțională citată mai sus, în paragraful 23). Asociată cu anxietatea și sentimentele de neputință pe care reclamanta le-a experimentat în circumstanțele prezentate, în opinia Curții, cele prezentate anterior s-au constituit în tratament inuman în sensul prevăzut de articolul 3 din Convenție (a se compara cu *Mudric împotriva Republicii Moldova*, nr. 74839/10, § 45, 16 iulie 2013; *Eremia împotriva Republicii Moldova*, nr. 3564/11, § 54, 28 mai 2013; și *Volodina*, citat mai sus, § 75).

(ii) *Dacă autoritățile și-au îndeplinit obligațiile în temeiul articolului 3*

90. În prezenta cauză, Curții i se cere să analizeze dacă protecția integrității fizice și psihologice a reclamantei în urma presupuselor amenințări grave pe care le-a primit de la B.S. în timpul permisiilor din penitenciar, a fost adecvată.

91. În legătură cu aceasta, Curtea observă că reclamanta a contactat poliția în trei ocazii diferite, informând-o despre amenințările grave venite din partea lui B.S. Având în vedere circumstanțele prezentei cauze și ținând cont că interzicerea relor tratamente în temeiul articolului 3 din Convenție acoperă toate formele de violență domestică, inclusiv amenințările cu moartea și că orice astfel de act declanșează obligația de a fi anchetat, autoritățile aveau datoria de a ancheta acuzațiile de ameninți grave la viața reclamantei (a se vedea *Volodina*, § 98 și *Tunikova și alții*, § 119, citate mai sus). Cu toate acestea, cu niciuna dintre aceste ocazii poliția nu a demarat o anchetă penală adecvată, așa cum era obligată în temeiul legislației interne.

92. Prima dată, la 11 august 2015, reclamanta a sunat la linia de urgență afirmând că îi era frică deoarece credea că B.S. evadase din penitenciar și o amenința prin intermediul unor rude. A fost asigurată că B.S. nu evadase și i s-a spus că nu se putea face nimic în afara cazului că B.S. ar fi venit personal la ea (a se vedea paragraful 10 mai sus). Din materialele din dosarul cazului, Curtea nu poate concluziona dacă în timpul conversației reclamanta a afirmat cu claritate că B.S. proferase amenințări serioase la viața ei.

93. A doua oară când poliția a luat cunoștință de situație a fost la 3 septembrie 2015, când ofițerii de poliție au intervenit în stația de autobuz în urma apelului reclamantei. Când au ajuns la fața locului, cei doi bărbați, ofițeri de poliție, au găsit-o pe reclamantă, o femeie de origine romă, foarte supărată, tremurând și plângând (a se vedea paragraful 14 de mai sus). Au aflat de asemenea că ea fusese victima unui viol atroce din partea unui membru de familie. Cu acea ocazie reclamanta a spus poliției, după cum reiese clar din raportul de poliție legat de intervenție, întocmit la 13 octombrie 2015, că B.S. amenințase prin intermediul rudelor ei că o va omori.

94. Curtea observă că în temeiul legii croate, o plângere penală nu trebuie să fie prezentată sub o formă anume; poate fi depusă oral sau în scris. În temeiul legislației relevante, poliția este obligată să desfășoare o urmărire penală de fiecare dată când i se aduce la cunoștință că există posibilitatea să se fi comis o infracțiune penală care este urmărită penal *ex officio*. O amenințare gravă venită din partea unui membru de familie este o infracțiune penală care trebuie urmărită penal *ex officio*, așa cum s-a menționat mai sus, astfel că poliția ar fi trebuit cel puțin în acel moment să înceapă urmărirea penală legată de acuzațiile reclamantei, cel puțin interogând rudele menționate de reclamantă.

95. Poliția era obligată în continuare să informeze Parchetul competent despre rezultatele urmăririi penale desfășurate în chestiune (a se vedea *Remetin împotriva Croației* (nr.2), nr. 7446/12, §§ 105 și 115, 24 iulie 2014). Chiar dacă autoritățile ar fi concluzionat în cele din urmă că acuzațiile reclamantei erau legate de o infracțiune urmărită prin acțiune privată sau că faptele vizavi de care a fost făcută plângerea nu aveau caracteristicile unei infracțiuni, poliția ar fi trebuit să o informeze pe reclamantă despre acest lucru.

96. În sfârșit, a treia oară când reclamanta a contactat poliția, a fost prin intermediul unei scrisori redactate de către avocatul ei, prin care se plângea de eșecul poliției de a răspunde îngrijorărilor ei

și le cerea să ia măsurile adecvate pentru a-i proteja integritatea fizică. În această scrisoare reclamanta a cerut în mod expres din nou ca plângerea ei legată de amenințări grave venite din partea lui B.S., să fie trimisă Parchetului competent (a se vedea paragraful 19 de mai sus). Cu toate acestea, acest lucru nu s-a realizat, în schimb scrisoarea a fost considerată drept o simplă plângere vizavi de acțiunile poliției care a condus la o anchetă internă a Ministerului de Interne. Din nou nu a fost considerat motiv suficient pentru demararea unei anchete penale cu scopul de a stabili dacă acuzațiile legate de amenințări grave la viața ei erau fondate.

97. Reclamanta, susținută de terțul intervenient, a pretins că atitudinea de desconsiderare mai-sus menționată a ofițerilor de poliție fusese rezultatul originii sale rome. Cu toate acestea, nici circumstanțele, așa cum au fost ele prezentate, nici vreuna dintre dovezile relevante, cum sunt datele statistice, nu au susținut acuzația de discriminare pe baza originii rome a reclamantei. Totuși Curtea observă că sus-amintitul eșec al poliției de a aprecia seriozitatea acuzațiilor reclamantei nu a vădit numai un dispreț flagrant față de legislația internă (a se vedea paragraful 51 de mai sus), ci probabil că au expus-o pe reclamantă unei stări constante de frică și au făcut-o să trăiască într-o stare de incertitudine pentru o perioadă lungă de timp. Într-o cauză precum cea prezentă, în care autoritățile erau conștiente de vulnerabilitatea particulară a reclamantei pe baza de gen, origine etnică și traume precedente, Curtea consideră că ar fi trebuit să reacționeze cu promptitudine și eficacitate la plângerile ei penale pentru a o proteja de aplicarea în fapt a amenințărilor, precum și de intimidare, răzbunare și victimizare repetată.

98. În concluzie, deși este adevărat că permisia din penitenciar a lui B.S. a fost în cele din urmă suspendată și că a fost expulzat din Croația imediat după ce a fost eliberat din penitenciar, Curtea nu poate să ignore faptul că poliția nici măcar nu a demarat anchetele penale, cu atât mai puțin o anchetă serioasă a acuzațiilor reclamantei de amenințare gravă, infracțiune penală ce se urmărește penal *ex officio* în temeiul legislației interne a Croației (a se vedea paragraful 52 de mai sus), înainte ca prezenta cerere să fie comunicată Guvernului pârât.

99. Mai mult decât atât, în opinia Curții, autoritățile nu au făcut o încercare serioasă de a privi cauza reclamantei în ansamblu, incluzând violența domestică la care fusese expusă anterior, lucru care este obligatoriu în astfel de cazuri (a se compara cu *Tunikova și alții*, citat mai sus, § 116).

100. Considerațiile anterioare sunt suficiente pentru a permite Curții să concluzioneze că autoritățile croate nu au reușit să ancheteze efectiv acuzațiile de amenințări la adresa vieții ei, o victimă a violului deosebit de vulnerabilă, încălcând astfel articolul 3 din Convenție.

101. Având în vedere faptele cauzei, argumentele părților și constatările sale de mai sus (a se vedea paragraful 58), Curtea consideră că a analizat principala problemă juridică ridicată de prezenta cauză. Astfel consideră că restul plângerii reclamantei în temeiul articolului 3, legată de eșecul autorităților de a o proteja de victimizare repetată și intimidare este admisibil, dar nu este necesară pronunțarea unei hotărâri separate în această privință (a se vedea *Centrul de Resurse Juridice, cauza Valentin Câmpeanu împotriva României* (GC), nr. 47848/08, § 156, ECHR 2014).

II. PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 14 DIN CONVENȚIE

102. Reclamanta s-a plâns de asemenea de faptul că autoritățile interne au adoptat o atitudine dezinteresată față de acuzațiile ei de amenințări venite din partea lui B.S., ca urmare a originii sale etnice rome, contrar articolului 14 din Convenție, care prevede următoarele:

„Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

A. Argumentele părților

103. Guvernul a susținut că reclamanta nu a reușit să epuizeze căile de atac interne, deoarece nu a introdus o acțiune civilă împotriva discriminării în temeiul Legii pentru Prevenirea Discriminării. Guvernul a susținut că reclamanta nu fusese discriminată de niciuna dintre autoritățile statului. Poliția a reacționat rapid, cu promptitudine și profesionalism la toate solicitările sale, iar reclamanta nu a demonstrat că poliția o tratase vreodată discriminatoriu sau că ar fi acționat diferit vizavi de orice altă persoană de origine romă, într-o situație similară.

104. Reclamanta nu a fost de acord. A susținut că ofițerii de poliție acționaseră în mod nelegal și neprofesional, într-un mod care i-a cauzat durere emoțională și suferință. Încălcările drepturilor sale comise de poliție prin intermediul actelor și omisiunilor lor fuseseră direct legate de faptul că reclamanta era de origine romă. A subliniat faptul că în Croația astfel de practici nu erau neobișnuite.

B. Motivarea Curții

1. Admisibilitate

105. Curtea a stabilit deja că Legea pentru Prevenirea Discriminării prevedea două căi diferite prin care un individ poate cere protecție împotriva discriminării: fie să adreseze o plângere în procedurile legate de obiectul principal al acțiunii, fie să opteze pentru proceduri civile separate, așa cum este prevăzut în temeiul Secțiunii 17 din Lege.

106. Având în vedere faptul că în prezenta cauză reclamanta s-a plâns în mod explicit de discriminare atât în fața Ministerului de Interne, cât și a Curții Constituționale (a se vedea paragrafele 19 și 23 de mai sus), Curtea consideră că nu era necesar să urmeze o altă cale de atac în temeiul Legii pentru Prevenirea Discriminării care să aibă în fapt același obiect, pentru a satisface cerințele Articolului 35 § 1 din Convenție (a se vedea *Guberina împotriva Croației*, nr. 23682/13, § 50, 22 martie 2016 și *Jurcic împotriva Croației*, nr. 54711/15, § 52, 4 februarie 2021). Prin urmare, obiecția Guvernului este respinsă.

107. Curtea observă în continuare că plângerea nu este în mod vădit nefondată și nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate dintre cele enumerate în articolul 35 din Convenție. Trebuie așadar considerată admisibilă.

2. *Cu privire la fond*

108. Curtea observă că deja a luat în considerare vulnerabilitatea deosebită a reclamantei în calitate de femeie de origine romă și victimă a unor abuzuri sexuale grave atunci când a analizat plângerile reclamantei în temeiul articolului 3 din Convenție (a se vedea paragrafele 86, 93 și 97 de mai sus). Având în vedere cele de mai sus, consideră că în prezenta cauză nu se ridică nicio chestiune separată în temeiul articolului 14 din Convenție (a se compara cu *Mile Novakovic împotriva Croației*, nr. 73544/14, §§ 75-76, 17 decembrie 2020).

III. CU PRIVIRE LA APLICARE ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

109. Articolul 41 din Convenție prevede următoarele:

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al Înaltei Părți Contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

C. Prejudiciu

110. Reclamanta a cerut 40000 de euro (EUR) ca daune morale.

111. Guvernul a contestat cererea.

112. Curtea consideră că reclamanta probabil a suferit daune morale care nu pot fi despăgubite prin simpla recunoaștere a unei încălcări în prezenta cauză. Pronunțându-se pe o bază echitabilă, îi acordă reclamantei 12000 de euro, plus orice sumă care poate fi datorată de aceasta cu titlu de impozit, pentru daune morale.

D. Cheltuieli de judecată

113. Reclamanta a cerut de asemenea 35790 de kunas croate (HRK; aproximativ 4770 de euro) pentru cheltuieli de judecată. În particular a cerut 10790 de HRK pentru cheltuieli de judecată suportate în fața instanțelor naționale și 25000 HRK pentru cele suportate în fața Curții.

114. Guvernul a contestat această cerere.

115. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant este îndreptățit la rambursarea cheltuielilor de judecată numai în măsura în care s-a demonstrat că acestea au fost reale și necesare și au avut un caracter rezonabil. În prezenta cauză, luând în considerare documentele pe care le-a avut în posesie și criteriile enunțate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 4500 de euro

pentru a acoperi cheltuielile totale, plus orice sumă care poate fi datorată de aceasta cu titlu de impozit.

E. Dobânzi moratorii

116. Curtea consideră necesar ca rata dobânzilor moratorii să se întemeieze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal, practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE CURTEA,

1. Declară în unanimitate cererea admisibilă:

2. Hotărăște, cu șase voturi la unu, că a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție în privința lipsei unei anchete efective;

3. Hotărăște, cu șase voturi la unu, că nu este necesară examinarea plângerii în temeiul articolului 3 din Convenție în ceea ce privește presupusul eșec al Statului de a o proteja pe reclamantă împotriva intimidării și victimizării repetate;

4. Hotărăște în unanimitate că nu se ridică nicio chestiune separată în temeiul articolului 14 coroborat cu articolele 3 și 8 din Convenție;

5. Hotărăște, cu șase voturi la unu,

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantei, în termen de trei luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art.44 § 2 din Convenție, următoarele sume, convertite în moneda Statului pârât, la cursul aplicabil la data tranzacției:

(i) 12000euro (doisprezece mii de euro), plus orice sumă datorată de reclamantă cu titlu de impozit, pentru daune morale;

(ii) 4500 de euro (patru mii cinci sute de euro), plus orice sumă datorată de reclamantă cu titlu de impozit, pentru cheltuieli de judecată;

(b) că de la expirarea termenului menționat și până la efectuarea plății, aceste sume trebuie majorate cu o dobândă simplă, la o rată egală cu rata dobânzii facilității de împrumut marginal practică de Banca Centrală Europeană, aplicabilă pe parcursul acestei perioade și majorată cu trei puncte procentuale;

6. Respinge în unanimitate cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru celelalte capete de cerere.

Redactată în engleză și comunicată în scris la 8 septembrie 2022, în temeiul art. 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții...

Renata Degener

Grefier

Marko Bosjnak

Preşedinte

Date de contact Proiectul „VioGen – RoJust”

Adresă: Intrarea Camil Petrescu, nr. 5, Sector 1, București

Telefon: +40 21 313 0059

Mail: secretariat@anes.gov.ro

Mai multe informații despre proiect pot fi accesate la următoarele linkuri:

<https://anes.gov.ro/viogen-rojust/>

<https://www.facebook.com/egalitadedesanse>